

нѣкоя леща легне та лежи. Но въ село всички познаваха Величка и знаеха какъ пострада, та ѝ прощаваха, а на тейка, който искаше да я заколи, думаха:

— Недей, Матея! Чувай Величка да ти изкути баре едно теле, че тогава!

Тѣй и стана. Величка порастна и роди едно теле — одрало ѝ кожата: едро и сякашъ съ ржка нашарено. Ей че радости бѣше въ кжщи и по село. А едрата майка отпуста едно виме, два пжти на день идѣше да я доимъ. Излѣзе съ говедата, а къмъ обѣдъ гледашъ, напръгнало ѝ млѣкото, иде. И пакъ така: кога кротка, кога като хване горитѣ, по цѣлъ день говедарчето ходи да я търси. Видѣ се въ чудо помачето, което ходѣше съ говедата. Па единъ день се вдигна, та въ Сърпица. Върна се следъ нѣкой день и донесе оттамъ единъ чанъ, колкото медникъ голѣмъ, отъ онѣзи, дето ги вързватъ въ Ахъ челеби на еркичитѣ*. Па ѝ го закачи да я чува, кога рече да се лжчи.

Но и това не помогна. Пакъ я губѣше понѣкога, пакъ сторваше пакости на хората. А единъ день, гледаме — кожата около ребрата ѝ пукната на две

мѣста, загорѣла и се забѣлила нагоре.

— Били сж я нѣкжде нашата Величка, — рече майка, като я видѣ. — Не могатъ да търпятъ вече пакоститѣ ѝ хората. Баща ти трѣбва да я заколи.

Ала Величка, сякашъ чу тия думи и отъ този день стана кротка и послушна — да и се чудишъ. Спрѣ да прави пакости, но спрѣ и да идва по обѣдъ да я доимъ.

— Подрѣпна ѝ се млѣкото на Величка, — думаше мама, — не идва вече по обѣдъ.

Ала една вечеръ, като се върна отъ говедаря и мама започна да я дои, гледа — млѣкото ѝ кърваво.

— Матея! — викна тя на тейка, който подреждаше другия добитѣкъ, — на Величка млѣкото е кърваво. Смокъ я сукалъ.

* Еркичи-родопчани наричатъ едритѣ козлии.